

Vyšehradský incident

Vlado RÍŠA

Vlado Ríša

Vyšehradský incident

Tto kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány či šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele

Copyright© Vlado Ríša 2024
Obálka © Alexandr Rusevský 2024
Ilustrace © Jan Slovák 2024
Czech Edition © Golem Ríša 2024

ISBN 978-80-909324-1-8

2024

Anděl, démon a já.

Vrzly otevírané dveře a zacinkal zvonek nad nimi.

„*Měl bych je konečně namazat,*“ uvědomil jsem si, ale okamžitě mi z hlavy tahle myšlenka zmizela, stejně jako mizí pára nad hrncem.

Po třech notně prošlapaných kamenných schůdcích scházel do krámku podivný muž.

Proti světlu vypadal, jako když má kolem sebe zářivou aureolu. Přimhouřil jsem oči a zjistil jsem, že to není venkovním zimním sluncem, ale že opravdu září. Polkl jsem, protože sem, do krámku s léčivými rostlinami, knihami o magii a zlodějským náčiním, pro které si chodili lapkové z dalekého širokého okolí, tak často andělé nezavítají.

Nemají to zapotřebí, jejich pán do nich pumpuje zdraví, loajalitu, úctu před Jeho zákony, neochvějnou pravdomluvnost po hektolitrech. Nic takového jako útěchu, pomoc při zlodějních všeho druhu, nebo vyhánění starých bohů či démonů u nich nepřichází v úvahu. A moji zákazníci po mně vesměs chtěli právě tohle.

Přeběhl mi mráz po zádech.

„Co po mně může chtít?“

Došel do poloviny volného prostoru před pultem a nerozhodně se zastavil. Přejel pohledem police po stranách, skleněné vitríny za mými zády, kde se ukrývaly knihy. Pak se jeho pohled zarazil na mně. Pootevřel ústa, ale nebylo to tím, že by něco chtěl říct. Zřejmě ho překvapilo, že před ním stojí obtloustlý postarší muž s prořídlymi vlasy, oblečený do podivné šedivé košile s krátkými rukávy. Víc toho, za poměrně vysokým pultem, vidět nebylo.

Což bylo dobře.

Měl jsem totiž v rukách jednoruční kuši a v ní založenou šipku z černé oceli namočenou do Gressilova lejna. Na anděla to působí jako lučavka královská na zlato a nejen na ně.

Gressil je démon, který láká k nečistotě, a jeho moc roste s každým, koho zmákně, a s lidmi mu to jde docela slušně. Až mu někdy závidím.

„Je divný,“ prolétlo mi hlavou, když jsem přestal být oslněný venkovním světlem. Jeho aura nebyla tak zářivě bílá, jak bylo obvyklé, ale hodně do šeda.

Něco takového jsem u anděla ještě nikdy, ale opravdu nikdy neviděl.

„Čím mohu sloužit?“ nasadil jsem úsměv číslo tři, který nenávidím pro jeho sladkost a neupřímnost.

Nicméně na mnohé lidi a demony funguje. Na anděla jsem ho zkoušel poprvé.

Těkal očima po krámku a očividně mu nebylo dobře. Udržoval lidskou podobu, to ano, ale vůbec si na ní nedával záležet. Vypadal jako lepší vandrák a určitě by přitáhl pozornost prvního strážného, kterého by potkal. Rudou kytlici měl špinavou a rukáv utržený, což nebylo hned vidět pod lehkou koženou kazajkou, ale já mám oči všude. Měl na ní cákance čehosi zelenomodrého, o čemž jsem si měl pádný důvod myslet, že by to mohla být krev, nikoli však šlechtická, ale démonova. Podobné skvrny byly vidět i na modrých pantalonech. Tam však tolik nevynikaly.

„Víte... víte... Nevím, jak bych to řekl,“ koktal a kroutil se přitom jako žízala po dešti, „mám problém,“ vymáčkl ze sebe nakonec.

„To vidím,“ neudržel jsem úsměv na tváři a maloulinko jsem se ušklíbl.

Podle toho, co o nich vím, měl by se teď rozčítit, a tasit planoucí meč.

Zamrkal a povzdychl si.

Zasunul jsem kuši do držáku pod pultem a podrbal se na nosu. Byl jsem tak trochu vedle a on zřejmě taky. V tuto chvíli pro mě nepředstavoval žádnou hrozbu, které bych nedokázal čelit.

„Tak co ode mne potřebujete?“ pokusil jsem se znovu.

„Víte... Poslal mě za vámi baron Bummel. Tedy ne úplně poslal, ale říkal, že prý jste jediný, kdo může pomoci skoro se vším,“ hlas měl zkroušený tak, jak jsem slyšel naposledy právě od páně Bummela.

To bylo asi před půl rokem, kdy mi do krámků vtrhl robustní chlapík ve slušném oblečení, tedy slušném... To bylo kdysi, nebo také ještě docela před nedávnem. Měl bílou košili ze saténu, zelené sametové pantalonky, zlatem vyšíváný plášť s límcem lemovaným bílou liškou, vysoké, černé výšivkou zdobené boty z kůzlečí kůže. Všechno, tedy kromě bot, bylo ve franforcích, jak tomu říkávala moje babička, z pravé ramenní vycpávky, která ještě doutnala, stoupal nazelenalý kouř. Tvář měl podrápanou, vous zčásti vytrhaný, cvikr sice měl na nose, ale scházela v něm skla, čehož si zřejmě nebyl vědom.

Zabouchl za sebou dveře a opřel se o ně.

„Vyvolal jsem Biffanta,“ vydechl a dveře za jeho zády zaduněly rozběsněnými ranami.

„Proboha! Proč? Takovou mstivou a zákeřnou potvoru?!“

„Spletl jsem se,“ ve tváři měl tak nešťastný výraz, že jsem měl co dělat, abych se nezačal smát.

A to v okamžiku, kdy se vám do krámu snaží vniknout rozzuřený démon.

„Chtěl jsem vyvolat Bifronse.“

„Á,“ ušklíbl jsem se, „chtěl jste se naučit ctnosti drahokamů a bylinek, abyste...“

„Ale ne!“ skoro zavyl. „Byli jsme domluveni, že změním poslední místo odpočinku mé ženy, abych ji mohl častěji navštěvovat, a také že na její hrob dá magické světlo.“

„To, které pak vypadá jako svíčka?“ zaujalo mě to.

„Jo,“ horlivě kýval. „Mám mu sloužit rok v alchymistické laboratoři jako fámulus. Hodně bych se toho tam naučil. Jenže...“

Trvalo mi poměrně dlouhou chvíli, než jsem rozzuřeného beraního démona zpacifikoval a poslal zpátky domů. Biffant není žádný drobeček a když se utrhne ze řetězu, dokáže být velmi nepříjemný. Daleko déle mi trvalo, než jsem přiměl sousedstvo, aby zapomnělo, co se u mého krámků dělo.

Nicméně baron zaplatil veškeré zničené zařízení a pak částku zdvojnásobil, takže jsme nakonec byli spokojeni oba. Ještě několikrát jsem ho navštívil v jeho nevelkém, leč přepychovém paláci, kde jsem mu pomáhal... no pomáhal je silné slovo... s alchymistickými a jinými pokusy. Byl dost bohatý na to, aby si mohl dovolit jen ty nejlepší ingredience, pomůcky a také literaturu.

„Tedy on to přesně tak neříkal, ale vyplynulo z jeho řeči,“ dodal s ještě zkroušenějším hlasem anděl, „že mi pomůžete...“

Andělé neumějí moc dobře lhát. Tenhle se o to pokoušel se vši vážností, ale moc mu to nešlo.

„... tedy, že vy jste jediný, kdo by mi mohl pomoci,“ nenápadně se opravil.

„Co se vám stalo a jak jste se dostal k baronu Bummelovi?“ spojil jsem dvě otázky v jednu.

„Náš pán,“ obrátil oči vzhůru, „mě poslal chránit jeho duši. Neboť jest to člověk, o něhož Nebe převelice stojí...“

„Proč?“ vykulil jsem oči, „vždyť je to alchymista, zlato z olova se snaží vyrábět, démony na tento svět povolává, s ženskými smilní snad každý den...“

Zamával rukama jako větrný mlýn:

„To není až tak pravda! Věřte mi! To je jenom propaganda,“ řekl smutně. „Nicméně je to zbožný člověk, který i do kostela chodí.“

„Jo,“ kývl jsem, „aby ukradl svícenou vodu, kterou potřebuje na své pokusy.“

„Já vás slyším,“ opáčil anděl a trochu se mu zablýskalo v očích.

Podrbal jsem se rozpačité za uchem.

„Nevím, proč o něj tak stojí. Jsem jenom anděl páté kategorie, to znamená...“

„Já vím, co to znamená,“ odsekl jsem.

„Byl jsem tudíž u toho, když vyvolával hraběte Bifronse a debatoval s ním nejen o přenosu hrobu své manželky, ale také manželky knížete Weisenberga na Vyšehradský hřbitov.“

„To by mě zajímalo, co za to od knížete dostal?“ ušklíbl jsem se.

Nikdy jsem neměl valné mínění o dobrotě lidského plemene.

„Nic,“ odpověděl anděl, „tedy alespoň zatím nic. Protože teď slouží rok hraběti Bifronsovi jako alchymista. Bylo to tak pozoruhodné, jak spolu hovořili o schopnostech drahokamů a jejich možnostech léčit, nebo přinášet...“ zarazil se.

„Ty seš anděl?“ vyvalil jsem oči, až mi málem vypadly z důlků.

„No, to je právě ten můj problém,“ rozhodil anděl rukama. „V Nebi je strašlivá nuda. Tam se ani uprdnout bez povolení nemůžeš.“

Tak teď mi oči vypadly doopravdy:

„Andělé můžou prdět?“ vydechl jsem nevěřicně.

„Nemohou! To byl jenom průměr!“

„Aha.“

„Jenom samé šalmaje, hoboje, nebeská mana a všechno je krásné, klidné a uhlazené... Vyvolení se procházejí, kolem hlav mají svatozáře, ale je to všecko takové mdlé, bez chuti a bez zápachu... Náš Pán je sice vševědoucí a všemocný, jenže...“ zadrhl se.

Něco se v něm lámalo a bylo to pomalé, asi tak jako když se chystá prasknout velká přehrada. Nejdřív malý pramínek, pak se zvětšuje, až...

„... jenže toho má moc a administrativa se tak rozbujela, že to prostě nezvládá ani on. Teď vládnou archandělé a jejich úředníci,“ vylétlo z anděla jako kulka z muškety, „takže když mě poslali zase na zemi chránit duši, bylo to něco jako skočit do živé vody. Tady se pořád něco děje a to ještě nemluvím o tom, co vyváděl můj klient. Dřel jsem jako magor, abych ho uchránil před pokušením, hříchy, ale když on byl tak čistý a zajímala ho jen věda, informace a to, jak posunout...“

V té chvíli jsem už měl pusou opravdu otevřenou úžasem a zíral jsem, jako kdyby se přede mnou zjevila Panna Maria a měla na sobě jen tenkou, docela průhlednou mušelínovou noční košilku, která jí jen tak tak zakrývala... No zakrývala...

Podíval se na mě káravě, ale v jeho výrazu bylo i pochopení, a to mě definitivně zlomilo.

„Jak se jmenuješ?“

„Lumaile,“ hlesl.

„Takže, Lumaile, vraťme se ke tvému problému. Jak vidím na tvé auře...“

„No, právě,“ vypadal, že se úplně sesype. „Takhle se nemůžu vrátit na Nebesa a hrozí mi to každým okamžikem... Tedy, nebude to zase až tak žhavé,“ udělal před sebou kříž a mírně to zasyčelo, „než tam přijdou na to, že baron Bummel je... Než tam přijdou na to, že baron Bummel je v Démonii, může uplynout ještě nějaká doba...“

„Když ty to nenahlásíš, tak se to nedozvědí...“, řekl jsem chápavě.

„To není tak jisté,“ pokrčil rameny. „Kontrola může přijít kdykoli. Kdyby mě takhle načapali, tak mám tisícovku let v očištění jako dozorce napravovaných duší jako když fikne. No, možná i víc, kdyby se to proláklo...“

„Co já vím, tak ani na Nebesích nejsou proti získávání znalostí, ochraně duší...“

„No, jo,“ povzdychl si nešťastně, „ale to nesmíte vyvolávat démona.“

„Co-co-cože?“ vyjekl jsem, úplně vyvedený z míry. „Tys vyvolával demony? Anděl, co vyvolával demony,“ vydechl jsem nevěřícně. „Kam to Nebe spěje?“

„To nevím,“ zavrtěl hlavou a díval se na mě jako na Ježíše Spasitele. „Nevyvolával jsem demony, ale jenom jednoho,“ ohradil se. „Maličkého. Chtěl jsem si jen tak popovídat. Tak, jak to dělával baron Bummel.“

V očích měl tolik naděje, že mi ho bylo až líto.

„Jak jsi to udělal?“ vyzvídál jsem.

„No, u střeženého v domě zůstalo mnoho zajímavých spisů a v nejednom bylo velmi přesně popsáno jak vyvolávat demony. Ale mně se nejvíc líbila taková kniha vázaná v zelené kůži...“

V duchu jsem zavyl.

„Tu napsal Johan Wier a jmenuje se Pseudomonarchia Daemonum.“

„Jak to víte?“ překvapeně na mě upřel vykulené oči.

„Tam je tolik chyb, že to nemohlo dopadnout dobře.“

„Máte úplnou pravdu,“ zkroušeně přikývl. „Nedopadlo.“

„Takže vám démon unikl a...“

„No, to, že unikl, není takový problém,“ řekl Lumaile, „ale moje aura zešedla a takhle bych nemohl do Nebe. Potřeboval bych, abych ji měl zase bílou jako sníh,“ podíval se na mě očima nespravedlivě zbitého štěněte.

„To má několik háčků,“ odsekl jsem už poněkud našťavaně.

Jeho natvrdlost byla opravdu andělská.

„Zaprvé – důvodem zešednutí je onen démon, kterého jste vyvolal.

Zadruhé – komunikoval jste s ním a zjevně jste přistoupil na nějaké jeho podmínky.“

Zmohl se jen na kývnutí.

„Zatřetí – chcete po mně, abych to celé vyřešil, že?“

Zopakoval kývnutí, jen bylo ještě vyděšenější, než to předchozí.

„Myslíte, že jsem nějaká charita? Že chodím po světě, žívím se manou, která padá z nebes, a pečení holubi mi sami létají do huby?!!“ to už jsem skoro hulákal.

No, pravda, trochu jsem zvýšil hlas. To pro lepší přesvědčivost.

Ted' se tvářil jako myška, když ví, že se k ní plazí dva hadi a je jen otázkou, který z nich ji sežere.

„Já-já-já pro vás udělám cokoli na světě... jenom mě zachraňte,“ vypadalo to, že snad padne na kolena a bude tlouct hlavou do cihlové podlahy mého milovaného krámku.

Škoda, že tu není nějaký rychlomalíř, který by to zaznamenal. Ten obraz bych chtěl mít.

Ušklíbl jsem se, pokrčil rameny a řekl:

„Dobře. Uvidíme, co se dá dělat. Na platbě se domluvíme později.“

Balvan, který mu spadl ze srdce, musel prorazit stropy všech tří pater sklepení, která pod krámkem na Starém městě Pražském byla.

„Ted' mi ale pověste, jak se jmenoval ten démon, kterého jste vyvolal.“

„Rakcius.“

To jméno mi nic neříkalo, proto jsem ze zasklené skřínky vytáhl malý ošoupaný manuskript, na němž bylo zlatým písmem napsáno: Daemonica. Zdědil jsem ho po otci a hlídal ho jako oko v hlavě, protože tam byla velká kupa poznámek, jak jeho a dědovy, tak i moje. Třeba tam něco najdu.

„Kde jste ho vyvolával?“

„Samozřejmě v domě barona Bummela,“ podíval se na mě překvapeně, jako kdyby ho ani nenapadlo, že by to mohl udělat někde jinde.

Myslel jsem si to, ale chtěl jsem to mít potvrzené od něj.

„Je prázdný od té doby, co baron Bummel odešel sloužit Bifronsovi. Propustil veškeré služebnictvo s tím, že na rok odjíždí do ciziny. Navíc je tam dobře vybavené laboratorium, knihovna a ve sklepě se dají vyvolávat...“

„Já vím...“, přerušil jsem ho prudce, protože bylo zbytečné vyprávět mi něco, co jsem tak dobře znal. „Je uvězněný dole, nebo se dostal do celého domu?“

„Zůstal dole,“ odpověděl Lumaile a z jeho hlasu zaznívalo překvapení. „Tedy alespoň, když jsem odcházel...“

Sáhl jsem do tajné přihrádky v pultu a vytáhl z ní dva kusy svěcené křídy, jednu bílou a druhou červenou. Do vaku jsem vhodil bojové rukavice, ocelový, leč postříbřený tesák zvíci mé paže a dvojce kleště, které se vždycky hodí, když má člověk co do činění s démony.

Přehodil jsem si plášť podšitý liščí kožešinou přes rmena a na hlavu posadil prošívanou čapku. Venku byl leden a jen andělům ta strašná zima, kdy se na ulicích držel sníh, nevadí.

Stmívalo se, a to nám oběma vyhovovalo.

Lumaile šel vedle mě a mlčel. Cestu mi ukazovat nemusel, jen občas pozvedl obočí, když jsem zabočil do úzké uličky, kterou jsme si cestu lehce zkrátili, nebo se vyhnuli oblíbeným trasám městských hlídek.

Prošli jsme kolem kostela Panny Marie pod řetězem, u paláce Smiřických jsme zahrnuli doleva a vbrzku stanuli před zadním traktem domu páně barona.

„Máte klíč?“ zeptal jsem se, byť zcela zbytečně.

Bylo mi jasné, že anděl se dovnitř dostává jinou cestou, než jakou musím zvolit já.

„Na co?“ podíval se na mě jako na blba.

„Neumím létat ani procházet zdmi,“ odsekl jsem, „možná proto nemám potíže s bytostmi z jiných sfér. Navíc není v mém zájmu se tady předvádět, kdyby nás někdo přece jen pozoroval, jako támhleten zlodějíček. Něco byste s ním mohl udělat. Není sice pravděpodobné, že by nás šel udat, ale jistota je jistota.“

Schlípl.

Pak si povzdychl, narovnal se a střelil pohledem po vychrtlém chlapíkovi v potrhané šedivé kytlici, který vykukoval zpoza rohu.

„Nikoho jsi neviděl, ulice je stále prázdná!“ zasyčel anděl jako had a rozježená hlava se stáhla, jako kdyby ji zasáhl blesk, ale za okamžik se vynořila znovu.

Doplnil jsem ho trochu jinou informací, přece jen mi patřil:

„Viděl jsi projít bohatého měšťana a u opasku se mu pohupuje měšec naditý zlatáky. Mazej za ním.“

Cítil jsem jeho radost a potěšilo mě to. Sice žádného bohatce nedoběhne, ale po dvou lidech u domu barona Bummela ani nevzdechne.

„Jak jste to udělal?“ zeptal se Lumaile.

„Příjemné pocity jsou vždycky silnější než jakýkoli zákaz.“

Sáhl jsem do modrých kalhot, které měly oproti dnešním zvyklostem některé vychytávky jako například kapsy, a vytáhl svazek paklíčů.

Směšně jednoduché dva zámky mi neodolávaly ani dvacet vteřin.

Protáhl jsem se dovnitř a zajistil dveře pro služebnictvo zevnitř závorou. Anděl tam už stál a na rtech mu pohrával trochu výsměšný úsměv. Ten ovšem okamžitě zmizel, když jsem se na něj přísně podíval.

Přešli jsme rozlehlý dvorek, kde se obvykle popelily slepice.

Ve větru zavržala vrata stáje, která kdosi špatně zavřel, a s klepnutím narazila do omláčené zdi. Došel jsem k nim, pečlivě je přibouchl a zajistil.

Pak jsem zamířil k Lumailovi, který postával u dveří do domu.

Celá operace s odemykáním se opakovala.

Když jsem překračoval práh, přejela mě vlna horka. To o sobě dala vědět ochranná kouzla domu. Nebyl jsem však nepřítel, znala mě, takže mě nechala být.

Přešel jsem halu a vydal se do baronovy pracovny. Lumaile stál u schodů vedoucích dolů do laboratoře a nechápavě na mě zíral.

„Jdeme dolů, ne?“ zeptal se. „Tam je ten démon. Kouzla pana barona mu nedovolila opustit oblast laboratoře... Tedy snad...“

„O tom jsme mluvili už v mém krámku,“ odtušil jsem. „Právě proto zatím zůstaneme tady. Při tak rychlém odchodu jsem neměl čas připravit se na setkání s tím démonem.“

Otevřel jsem dveře pracovny a oddychl si. Bylo tam teplo, i když v krbu nepraskalo ani jedno hořící poleno.

Shodil jsem plášť a odložil ho na nožové křeslo, navrch hodil i čapku. Na uklizený pracovní stůl, který byl mírně zaprášený, jsem položil brašnu s věcmi.

Vytáhl jsem z ní Daemonicu a začal v ní listovat. V pracovně bylo ticho a nic mě nerušilo. Jen to, že jsem žádného Rakcia nemohl najít. Prolistoval jsem grimoár dvakrát, a nic. Lumaile postával u dveří jako oukropek a celou dobu mlčel.

„Přines mi tu knihu, z níž jsi ho vyvolával!“

„Když ona je tam dole,“ ukázala prstem na podlahu. „Já ji upustil, když jsem odtud utíkal.“

„Jak se vůbec stalo, že ti utekl z magického obrazce?“

„On se zpočátku choval velice přívětivě, mluvil se mnou v klidu a ani se nesnažil mě nějak napadnout. Uzavřeli jsme dohodu, že když mi přinese zprávy od pana barona, tak mu dám kapku krve.“

„Panenkomaria,“ vykvíkl jsem vyděšeně. „A dal jste mu ji?“

„Ne, to jsem nestačil.“

Ulevilo se mi. Oddychl jsem si tak zhluboka, že to málem způsobilo v pracovně vichřici.

„Víte, co by se stalo, kdybyste mu ji dal?“

„Ne. Říkal, že mu to prodlouží život. Tak jsem to nepovažoval za až tak velký problém,“ řekl a už zase měl oči štěněte, do kterého někdo kopl jezdeckou škorní.

Zamnul jsem si bradu, zachrastilo to. Už dva dny jsem se neholil.

„Stal by se z něj arcidémon, roztrhal by vás a půlku Prahy. To proto, že byste mu ji dal dobrovolně! Vy jste neměli jako strážní andělé školení?“

„Měli, ale já ho vždycky proklímbal. Bylo nudné a nic podstatného jsme se tam nedozvěděli. Jen kolik zdrávasů a otčenášů má ten který ochraňovaný odříkat, aby se mu smazaly...“

„Co si pamatujete o tom démonovi?“ přerušil jsem ho.

„Rakcius je démon osmého řádu. Je to slabý a zákeřný tvor, který se však lehce dá přemoci i nevelkými magickými silami. Vcelku není k ničemu, v Démonii je využíván vyššími démony jako nosič magmatu nebo pravody. Vyvolávání se provádí...“

„To stačí,“ zarazil jsem ho, když jsem si uvědomil, že andělé mají skoro absolutní paměť, takže mi cituje Wierovy knihy, kterou odhodil dole v laboratoriu.

Trochu se mi ulevilo.

„Nepamatuji se, že bych tam něco takového zahlédl,“ upřel jsem na něj přísný pohled.

„Bylo to tam dopsané rukou pana barona,“ pípl.

„Aha. Tak dobře. Teď zůstanete tady a já to půjdu dolů vyřídit. Potom si pohovoříme o mé odměně.“

Zezelenal.

Teprve teď si uvědomil, co ve stresu slíbil, a protože to byl anděl, tak to nemohl popřít. Usmál jsem se a měl jsem co dělat, abych se neplácal po stehnech.

Sešel jsem dolů po schodech do druhého patra sklepení, kde měl baron Bummel laboratorium. Bylo zavřené na petlici a tu jistil masivní, magicky upravený visací zámek. Přestípl jsem ho velkými kleštěmi a dalo mi to dost práce. Uklidil jsem kleště zpět do vaku, setřel rukou pot z čela a ještě přede dveřmi jsem si na ruce natáhl okované rukavice. Zlehka jsem přejel prsty po stříbrných bodcích umístěných na kloubech. Vak jsem odložil stranou. Červenou svícenou křidu jsem měl zastrčenou v malé kapsičce, kterou mám v kožené vestě našitou přesně na ni.

Několikrát jsem se s přivřenýma očima zhluboka nadechl a pak jsem byl připravený utkat se s démonem. Nikdy předem nevíte, co vás může potkat. I ten nejslabší démon může mít v záloze nějakou křivárnu, na niž nemusíte být nachystáni.

Vešel jsem dovnitř s rozžatou svící v ruce.

Bylo mi jasné, že Rakcius nějakým způsobem přerušil magický kruh a naivní Lumaile si toho nevšiml. Jinak nebylo možné, že by unikl.

Neměl jsem zase až tak velké obavy, že by mě mohl napadnout. Nevyvolal jsem ho, ani s ním nikdy před tím neměl žádný spor. Spíš jsem počítal s tím, že se pokusí se mnou vyjednávat, abych za nějakou drobnou odměnu zrušil magickou ochranu a on mohl laboratorium opustit. Ať už domů, nebo, což bylo pravděpodobnější, ven do světa.

Zapálil jsem svíce kolem magického kruhu a stoupl si stranou od místa, kde byl přerušený. Dobře jsem si všiml, že v křídovém obrazci je asi čtvrtalcová mezírka.

Od stěny se odlepil a zhmotnil mrňavý, asi půlmetrový démonek. Byl svalnatý, porostlý modro-hnědými šupinami, které na břiše vytvářely zajímavé obrazce. Hlavu měl posazenou přímo na trupu a na ní se vzhůru tyčily dva rohy. Nohy měl lidské, žádná kopyta, jako mají někteří beraní démoni. Na rukou měl drápkovité nehty, kterými mi však nemohl ublížit.

Mně ne.

Velká ústa se otevřela a odhalila sadu zažloutlých tesáků, které si nezahladily s vlčími. Na hlavě se mu ježila lví hříva světlých chlupů.

„Co tu chceš?“ zaskřehotal a snažil se přitom vypadat nebezpečně.

„Přišel jsem se na tebe podívat, protože vidět takového troubu, jako seš ty, není možné každý den,“ zasmál jsem se a plácl se do kolena.

Rozzuřil se a hnědé supiny zazářily ohněm.

Vyskočil do vzduchu a vrhl se na mě.

Dostal ránu levičkou, zajiskřilo to a Rakcius odlétl, jako kdyby byl míč hry paume, která se nedávno rozšířila z Francie i do Prahy. Rozpleskl se o stěnu a pomalu se po ní sesunul na podlahu. Ležel tam a tiše skučel. Na hrudníku měl pět krvácejících ran od hrotů rukavice. Zelená krev mu potřísnila šupiny. Rány se brzy zatáhly, ale určitě ho to ještě několik dní bude bolet.

Zvedl se a zůstal nakrčený kupředu, aby nenamáhal zraněné místo. Pravou rukou si ho zlehka masíroval.

„Co ode mě chceš?“ zasyčel.

„Vcelku nic,“ usmál jsem se. „Zabít tě můžu kdykoli, ale na druhou stranu mě docela zajímá, jak jsi dokázal uniknout z magického kruhu? To přece nejde?“

Tvářil jsem se jako jeliman a Rakcius mi na to skočil.

„Kdo umí ten umí,“ bouchl se do hrudníku a okamžitě zaskučel. „Já ti to ukážu a až se vrátím domů, tak to tajemství budu prodávat jen nejvyšším arcidémonům a oni mě budou muset vzít mezi sebe... A nebudou se mi už nikdy...“

Pomalů došel k mezírce a vklouzl do magického obrazce.

Vytáhl jsem červenou křídu a kruh uzavřel.

Rakcius zasyčel jako voda, když dopadne na rozžhavenou plotnu, ale pak se uchichtl vysokým hlasem:

„To mě nezastaví!“

Pokračoval jsem kolem kruhu, až jsem ho červenou čarou celý obtáhl.

Rakcius začal cosi brumlat a já si všiml, že z kouta laboratoria vylezl macatý šváb a štráduje si to po podlaze přímo ke kruhu. Překvapeně jsem ho sledoval, jak došel až ke kruhu a snaží se projít dovnitř.

Nedařilo se mu to. Ve skutečnosti jsem tohle kouzlo nikdy nepoužil, jen jsem o něm četl.

Magická stěna vytvořená červenou křídou ho tam nepustila.

Naopak.

Po několika okamžicích se tak rozzářila, že byla vidět normálním zrakem, a šváb s lupnutím shořel.

„Dobrej pokus!“ uznal jsem a kochal se překvapeným obličejem Rakcia. „Ale nápad s využitím místní zvířeny není zase až tak nový. Tak slabou křídou, jakou měl Lumaile, už nikdo z dobrých vyvolávačů nepoužije. Tohle kouzlo znají lepší démoni už staletí, takže jsi neobjevil nic nového. A teď to skončíme! Na nic mi nejsi...“

„Počkej,“ zaskučel démonek, „udělám, co budeš chtít!“

„To jsi už dneska druhej. Ale tebe nepotřebuju!“

Prskl jsem do vzduchu slovo síly a Rakcius zmizel ve výbuchu ohně.

Z police na stěně jsem sebral hadr k tomu určený a setřel magický obrazec, do něhož Lumaile tak naivně přivolal démona. Nechtěl jsem, aby ho třeba využil některý z opravdu silných démonů k průniku k nám. Máme svých problémů dost.

Vrátil jsem se do pracovny, kde čekal Lumaile a poposedával na křesle, jako kdyby na sedáku nebyl polštář vycpaný kajčím peřím, ale trnová koruna Syna Páně. Podíval jsem se na něj a usmál jsem se. Jeho aura opět zářila běloskvoucí čistotou. Jen při opravdu důkladné prohlídce se v ní daly najít šedavé tečky. Nad jejich původem však nikdo bádát nebude. Sem tam nějaký ten hříšek mají všichni.

Visel na mně psovskýmá očima a čekal na ortel.

„Podívejte se na sebe. Máte štěstí.“

Rozzářil se.

„Já svoji auru nevidím, to bych musel mít ledové zrcadlo. Takže je to dobré? Jak to dopadlo s démonem?“

„Démon se odebral do nenávratna, minimálně... na nějakou dobu,“ řekl jsem vážně. „Podstatné je, že sem se už nevrátí, i kdyby mohl. Myslím si, že jsem mu tuhle dimenzi dostatečně znechutil. Můžete se vrátit domů.“

„No, víte... já radši zůstanu tady.“

„To je dobře, protože si musíme promluvit o mé odměně.“

Teď byl Lumaile bílý jako... no, jako anděl, jen v té lidské podobě neměl křídla.

„Že bych se přece jen vrátil...“

„Pokud vím, tak jste měl chránit barona Bummela, a to se vám tak úplně nepovedlo,“ opáčil jsem lstivě a trochu jedovatě.

Malounko ve tváři zrudl.

„Ale on se vrátí. Byla to domluva mezi ním a...“

„Vy jste nechal osobu, kterou jste měl strážit před všemi možnými svody, a to jsou ty démonské daleko nejhorší...“ zdůraznil jsem, „odejít, a ještě dobrovolně!“

„Když já neměl jinou možnost,“ vydechl nešťastně.

Uvnitř mě zahřálo. Byl tam, kde jsem ho chtěl mít.

„Snad se to nahoře nikdo nedozví. Mají tam takového papírování, že by to byla velká smůla, kdyby přišla kontrola právě teď,“ zadoufal. „Teď mi tedy, prosím, řekněte, jaká má být vaše odměna,“ najednou trochu změnil tón a podíval se na mě přísně jako na hříšníka, kterému je však, s vypětím všech sil, možné odpustit.

„*Ono mu otrnulo,*“ došlo mi. „*Zřejmě se tam nahoře rozbujela administrativa natolik, že už si začíná být jistý v kramflecích.*“

Sedl jsem si do vyřezávaného křesla a pohodlně se opřel o měkkou vycpávku opěradla.

„Mimochodem, ono by stačilo jedno takové drobné upozornění, kdybyste náhodou nechtěl řádně spolupracovat,“ upozornil jsem ho s úsměvem.

Hrklo v něm. Dvakrát polkl a pak řekl:

„Co jsem slíbil, to splním. Tedy, pokud to bude v mých silách.“

„První, co uděláme, je návštěva barona Bummela. Je to spíš kvůli vám,“ usmál jsem se na něj.

Jestli byl před chvílí bílý, tak teď to překonal.

„To přece nejde!“ kulil na mě oči. „Do Démonie se nedá dostat a i kdyby, tak tam každého zabijí!“

„A co baron Bummel?“ připomněl jsem mu opět trošinku jízlivě. „Ten tam je a má se vrátit. Vždyť jste mu v tom nezabránil.“

„To-to-to, to je něco jiného,“ koktal. „Je tam na základě smlouvy. Do Démonie mohou jen démoni a bohové!“

„Zcela správně, a protože vy, Lumaile, jste vlastně úlomek boha, tak tam můžete taky,“ vysvětlil jsem mu líbezně. „Když budu s vámi, budu chráněný, a kdyby něco, tak vám ze svých nepatrných sil budu nápomocný. Navíc, kdyby k tomu náhodou,“ to slovo jsem zdůraznil, „došlo a musel jste podat raport tam nahoru,“ píchl jsem prstem ke stropu pracovny a Lumaile tiše vykvikl, „mohl byste je ujistit, že se mu zatím nic zlého neděje. Jen po návratu bude muset koupit o něco více odpustků, než obvykle každý měsíc.“

Což při jeho bohatství a chamtivosti pražského biskupa Konráda,“ Lumaile se na mě pohoršeně podíval, ale neřekl nic, „nebude velký problém. Kromě toho jste tu vy, jeho anděl strážný. Mohou vás jen pochválit za odvahu snažit se ho chránit i v tak strašném místě, jako je Démonie.“

Lumaile na mě podezřívavě zíral.

„Kdo vlastně jste?“

„Vždyť jste si to přečetl na vývěsním štítu mého krámku – Jan Ondřej z Čechodolu.“

„Jenže... jenže..., já nevidím vaši auru,“ došlo mu až teprve nyní. „To přece nejde! Vy jste někdo jiný...“

Uvědomil jsem si svoji chybu a hned ji napravil. Udělal jsem si auru šedivou a strašně slaboučkou. Díval se na mě podezřívavě, ale neřekl už nic.

„Jinak je mým přáním, abys mi pomáhal v magických dílech, v případě, že to budu potřebovat.“

„To nemohu!“ zakvílel, jako kdybych mu trhal z křídel jedno pírko po druhém.

„Ale můžeš,“ ubezpečil jsem ho. „Jen se to nesmí dozvědět tam nahoře,“ zubil jsem se na celou hubu. „A o to se postarám.“

„Očistec mě nemine,“ zašeptal, když jsem zamířil ke dveřím.

Následoval mě však už bez dalšího odporu.

Sešli jsme do laboratoria, kde jsem už před tím připravil dvanácticípou hvězdici a posvěcené svíčky ze zásob barona Bummela. Z lahvice, kterou jsem našel tamtéž (měl jsem s sebou i vlastní, ale proč plýtvat, že?) jsem nabral na prst trochu zvířecí krve a pečlivě napsal ke každému hrotu jedno vybrané slovo. Dal jsem si na nich opravdu záležet. Na šestém a dvanáctém se skvělo Bifronsovo jméno. Pak jsem vstoupil dovnitř a mávl na Lumaila.

Moc se mu nechtělo, ale pak se odhodlal. Nevěděl jsem, nakolik v tom byla zvědavost či volání povinnosti, a nakolik mně daný slib. Bylo to jedno.

Vyřkl jsem Slovo. Zatmělo se mi před očima, pak se objevila oslepující fialová záře a nemohl jsem dýchat. To trvalo něco přes minutu. Nakonec se rozlehla ohlušující rána, to praskla blána mezi světy, a my dopadli na tvrdou kamennou podlahu Bifronsova zámku.

Klesl jsem jen na kolena.

Dopad jsem totiž čekal. Lumaile nikoli, takže se rozplácl na podlaze jak široký, tak dlouhý. K jeho chvále musím poznamenat, že nevykřikl, ani nezměnil podobu. Stále to byl onen človíček, který se dnes přihrnul do mého krámků.

Kolem nás, naštěstí, nebyl žádný kruh či jiný obrazec, který by nás omezoval v pohybu, nebo nutil k nějakým slibům. Byli jsme prostě nezvaná návštěva. Tohle prostě démoni moc neumějí a to je jenom dobře.

„Myslím, že Jeho Výsost hrabě Bifrons nebude úplně nadšený naší návštěvou,“ poznamenal jsem, když jsem vstal a oprášil si kolena.

Rozhlédl jsem se a obdivoval množství knih, které tu démonický hrabě shromáždil. Knihovna to byla rozlehlá, police sahaly od podlahy až k tři metry vysokému stropu. Na okamžik jsem se zastavil a pokochal jsem jejich množstvím. Zasnul jsem se: Kdybych tak mohl věnovat čas tomu, abych si alespoň některé mohl prostudovat.

„Kolikrát jste byl v Démonii?“ zeptal se mě poněkud třesoucím se hlasem Lumaile.

„Ani jednou,“ odvětil jsem a prohlížel si místnost, v níž jsme se ocitli. „Ale něco jsem si o tom přečetl od těch, co tu byli a dokázali se vrátit.“

„Tak to abychom nedopadli jako já s vyvoláváním démonů,“ odsekl téměř ironicky.

Překvapeně jsem se na něj podíval. Něco takového jsem od něj neočekával.

„S návratem si nedělejte starosti,“ odpověděl jsem.

Mávl jsem rukou a zamířil k nejbližším dveřím.

Byly vysoké, z tmavorudého dřeva, vyřezávané podle démoního vkusu – samé šklebící se tváře a vytřeštěné oči. Na některých místech však do nich byly vsazené drahokamy, a když jsem se podíval pořádně, uviděl jsem na nich vyřezané pozemské a démonské byliny.

Natáhl jsem ruku ke zlaté klice, když se dveře rozlétly. Uskočil jsem stranou a Lumaile mě následoval.

Dovnitř vběhl nevelký démon a překvapeně na nás zíral. V ruce měl masivní ocelovou bulavu.

„Doved’ nás do laboratoria,“ štěkl jsem pánovitě a s dostatkem výhrůžnosti v hlase.

„A-ano, pane,“ sklonil zbraň, „sa-samozřejmě, pane.“

Otočil se na patě a vyšel na chodbu.

Prošli jsme dlouhou chodbou s mramorovou podlahou, malými okénky po levé straně, a mnoha obrazy zobrazujícími hraběte Bifronse v bojích proti lidem i andělům, samozřejmě těch vítězných. Vyšli jsme nahoru po širokém schodišti tři patra a vydali se další *nekonečnou* chodbou. Na jejím konci nám démonek úslužně otevřel dveře. Nahlédl jsem dovnitř, jen tak pro jistotu, a potěšilo mě, že nás nepodvedl.

Přede mnou byla ohromná místnost plná křivulí, kahanců, třecích misek, baněk, nálevek, kádinek, podivně pokroucených skleněných trubíc propojujících aparatury postavené na stolech či zavěšené na kovových konstrukcích. Ne všechny nádoby byly skleněné či keramické, mnohé vypadaly, že jsou ze stříbra, zlata nebo cínu. Ve vzduchu jsem cítil výpary kyselin, louhů a alkoholu. V jednom rohu jakýsi démonek žíhal jakousi bílou krystalickou substancí v tyglíku, který držel v dlouhých železných kleštích.

Mezi tím vším pobíhali démoni různých velikostí a tvarů a všichni se tvářili nesmírně zaměstnaně. Teprve když si všimli, že to není kníže, rychlost jejich pohybu se znatelně zpomalila.

U jedné, té nejrozlehlejší aparatury, v jejíchž baňkách bublaly roztoky nejrůznějších barev, skleněnými trubkami proudily páry, které kondenzovaly v připojených křivulích, stála postava, jež mi byla povědomá.

Baron Bummel.

Nebyl to však onen žoviální, robustní chlapík, kterého bylo při tanci slyšet víc než třicetičlenný orchestr.

Navíc byl nahý.

U pracovního stolu se trhaně pohyboval vyhublý, zarostlý muž s železným obojkem na krku, od něhož vedl řetěz nahoru ke stropu, kde byl upevněný v masivním kovovém oku. Shrbená ramena, šedivé vlasy na skráních, krátké třaslavé kroky... Trhl sebou, když zaznamenal skřípnutí dveří. Nahrbil se ještě víc a zjevně neměl odvahu se k nim podívat. Když jsem k němu přišel blíž, zjistil jsem důvod drobných kroků. Na kotnících měl stříbrné okovy, spojené řetězem a popsané kabalistickými značkami, které mu umožňovaly použít magii jen ve zcela specifických případech.

Zastavil jsem se dva kroky od něj. Lumaile stál hned za mnou a funěl mi na záda. Baron zvedl oči a vytřeštil je tak, že jsem si myslel, že mu vypadnou z důlků.

Neměly k tomu daleko.

Otevřená ústa vypadala jako strašidelná jeskyně lemovaná několika tesáky. Zubů měl opravdu jen několik.

„Zešílel jsem!“ vykoktal třaslavě. „Musel jsem se úplně zbláznit! To je halucinace! Jak by se sem pan Jan Ondřej mohl dostat...“ zavřel oči.

Vklouzly mu zpět do důlků.

„Co to s vámi je?“ usmál jsem se, když jsem si uvědomil, jak naletěl démonovi. „Kdy že se to chystáte zpátky? Nemělo by to být za pár dní?“

„Za deset měsíců a tři dny,“ šeptl za mnou anděl.

Nebral jsem na to ohled. Podle toho, jak baron vypadal, muselo se mu zdát, že už tu je alespoň deset let.

Bummel se ztěžka opřel o alchymistický stůl a skoro zašeptal:

„Naletěl jsem mu. Naletěl jsem jako ten úplně nejpitomější začátečník. Přečetl jsem si smlouvu pečlivě, to ano, ale nad podmínkami práce jsem mávl rukou. Vždyť to měla být práce v laboratoriu, kterou ovládám levou zadní... A tam byl ten háček... Co háček! Háč!!!“ zakvílel, až přehlušil šum, cvakání, klapot, bublání, drnění a hukot laboratoria.

Nikdo se ani neohlédl, všichni se dál zabývali tím, čím měli.

„Jakmile jsem něco neudělal správně, nebo nedej bože něco rozbil, prodlužuje se mi pobyt tady o léta! Abych nemohl utéct, dal mi na nohy tohle,“ ukázal na stříbrná pouta. „Musím držet, abych se vůbec uživil, protože dostávám odměny jen za odvedenou práci!“ vykřikl nešťastně.

„Je tohle v alchymii vůbec možné?“ zavrtěl jsem nechápavě hlavou a ušklíbl se, protože jsem si vzpomněl na příběh jistého alchymisty, kterého král zavřel do alchymisticky dobře vybaveného žaláře s tím, že musí vyrobit sto liber čistého zlata.

Nedokázal to, protože královský alchymista mu kazil přeměny, neboť nechtěl přijít o výnosné místo.

„Já ho varoval, já ho vážně varoval,“ zakňoural za mnou Lumaile.

Z vaku jsem vytáhl velké kleště a v duchu jsem si blahopřál, že jsem je nenechal doma. Ocelový řetěz, který vázal barona ke stropu, praskl velmi lehce. Přece jen prastaré runy na kleštích zafungovaly. Na stříbrný řetěz jsem si vzal ty malé. Bylo to namáhavější, ale nakonec povolil i on. Když se článek rozlomil, ozval se silný magický výbuch, který ožehl rudým plamenem baronovy nohy a moudí. Zavyl jako vlče, když ho nakopnete okovanou škorní.